

Viena svēta Ģimene

Uzsākt šādas tēmas iztirzāšanu jau vien ir diezgan augsts mērķis, un es to apzinos. Šis gan būs galvenokārt mēģinājums apkopot un vienkāršot faktu materiālus par mūsu pestīšanas labā noslēgto Dieva derību vēsturi, īpaši pievērsties vecās derības laikmetam un izsekojot, kā tas pakāpeniski aizved pie jaunās derības realizācijas katoliskajā Baznīcā.

PESTĪŠANA CAUR DERĪBU VĒSTURISKĀ SKATĪJUMĀ

UN NEPIECIEŠAMĪBA TO STUDĒT

Pastāv dažādas iespējas, kā to darīt. Bet pirms es sāku stāstīt par metodiku, kādu mēdz izmantot citi un arī par metodēm, kurām pats dodu priekšroku, es vēlētos pasvītrot dažus iemeslus, kāpēc šādas studijas ir tik svarīgas. Viena no pašām pirmajām reizēm, kad es, vēl būdams protestants, apmeklēju katoļu Svēto Misi, bija kādā Ziemassvētku vakarā. Tā bija pusnakts Ganiņu Mise manas dzīvesvietas pilsētas Pitsburgas nomalē. Es nokļuvu tur tieši laikā, lai dzirdētu kantora dziedājumu, kurš vēl pirms Mises piecēlās un sāka dziedāt. Tā patiesībā bija daļa no senas Ziemsvētku liturģijas. Vēlāk es apvaicājos par iespēju dabūt šīs dziesmas vārdu kopiju un to arī saņēmu. Dziesma saucās *Ziemassvētku pasludinājums*. Dziedāt gan nesākšu, citādi jūs visi no manis aizmuksiet, tomēr izstāstīšu jums, kas tajā bija vēstīts. „Decembra mēneša divdesmit piektajā dienā, 5099. gadā kopš pasaules radīšanas, kad Dievs radīja debesis un zemi; 2957. gadā pēc grēku plūdiem; 2015. gadā kopš Abrahama dzimšanas; 1510. gadā kopš Izraēļa izceļošanas no Ēģiptes Mozus vadībā; 1032. gadā kopš Dāvida svaidīšanas par valdnieku un 65. nedēļā pēc Daniēla pravietojuma; 194. Olimpiādē; 752. gadā kopš Romas pilsētas dibināšanas; imperatora Oktaviāna Augusta 42. valdīšanas gadā; pasaules sestajā laikmetā, kad visā zemē valdīja miers, Jēzus Kristus, mūžības Dievs un mūžīgā Tēva Dēls, gribēdams veltīt pasauli Dievam ar savu žēlastības pilno atnākšanu, ieņemts no Svētā Gara un, kad deviņi mēneši no Viņa ieņemšanas bija pagājuši (*visi nometas ceļos*), piedzima Jūdejas pilsētā Betlēmē Jaunavai Marijai un kļuva cilvēks (*pieceļas*). Mūsu Kunga Jēzus Kristus dzimšanas diena pēc miesas.“

Kaut ko tādu dzirdot, man, nekatolim, gribējās pielēkt kājās un no prieka vai iekliegties, jo šī dziesma it kā pēkšņi pacēla putna lidojuma augstumā, no kurienes atklājās visa pestīšanas vēstures panorāma. Un šī žēlastība tika dota kādiem aptuveni 900 nekā nesaprotošiem katoļiem, kas tur sēdēja. Ja viņi spētu saprast vārdus, tad tiem drīzāk gribētos pārjautāt: „Kurā Daniēla pravietojuma nedēļā?“ Taču sejas izteiksme

viņus nodeva. Viņiem tā bija tikai skaista dziesma, bet nekas nerunāja par to, ka viņi apzinātos, saprastu un spētu novērtēt, cik ilgs laiks bija vajadzīgs, lai sagatavotu pasaules tautas un visu grēka ievainoto cilvēku saimi Kristus atnākšanai. Es teiktu, ka vairākums no klātesošajiem tajā naktī un arī daudzās citās Ziemassvētku vakara Misēs nebija spējīgi šādas domas uztvert.

Tas tikai parāda, cik ļoti svarīgi mums, katoļu kristiešiem, būtu dziļāk un pilnīgāk izprast Dieva Ģimenes jeb Baznīcas liturģisko pielūgsmi. Mums ir jāpazīst Bībele. Tā nav nekāda protestantu grāmata. Bībeli katoliskajā Baznīcā uzrakstīja katoļi, un arī rakstīta tā tika katoļiem. Es varu tikai priecāties, ka Svētos Rakstus lieto arī protestanti un citi nekatoļi. No savstarpējas dalīšanās abos virzienos mēs varam tikai iegūt. Es arī nevēlos noliegt to, ka no Svēto Rakstu studēšanas kopā ar nekatoļiem būtu savs labums. Bet mūsu Bībele tiešām ir ļoti vērtīgs lielās Dieva ģimenes mantojums, un vienlaikus tas ir arī mantojums, pret kuru izturas ar vislielāko nevērību. Tātad, svarīgi ir ne tikai ņemt līdzi Bībeli, lai varētu labāk sekot Svētajā Misē, bet arī lūgšanas garā pētīt Svētos Rakstus visās turpmākajās dzīves dienās, nedēļās, mēnešos un gados.

DERĪBAS, KURAS DIEVS NOSLĒDZA DAŽĀDOS VĒSTURES POSMOS

Bet tagad es vēlos nedaudz vienkāršot Vecajā Derībā aprakstīto no derības izrietošās pestīšanas vēsturi, pievēršot jūsu uzmanību virknei derību, kuras Dievs, dažādiem laikmetiem vienam otru nomainot, ir noslēdzis, lai ar kāpinātu intensitāti vestu cilvēci pretī Kristus atnākšanai. Varbūt jūs nezināsiet gluži no galvas visus turpmāk lietotos vārdus, taču es domāju, ka jūs tos vismaz atpazīsiet.

Vispirms būtu jārunā par Dieva derību ar Ādamu. Arī pāvests Jānis Pāvils II vienā no savām enciklikām (*Redemptor Hominis*) parāda, kā Dievs līdz ar pavēli vairoties izveidoja derības saites ar cilvēci – Ādamu. Ādams nav tikai vienas personas – cilvēku dzimuma tēva – vārds. Ebreju valodā šis vārds nozīmē „cilvēce“. Tas ir līdzīgi, kā mēs saucam par Vašingtonu gan mūsu nācijas tēvu, gan arī mūsu valsts galvaspilsētu.

Tādējādi „Ādams“ ir gan cilvēces tēva, gan visas cilvēku saimes vārds. Derība, par kuru runā Jānis Pāvils II (viņš to piemin arī 1986. gada aprīlī, ja kādam no jums tas interesē), zināmā mērā ir pamatderība, no kuras izaug visas pārējās Vecās Derības grāmatās minētās derības. Nākošā derība, kuru Dievs noslēdz ar cilvēci, ir derība ar Noasu un viņa saimi. Trešā derība, jau daudzus gadsimtus vēlāk, tiek slēgta ar patriarhu Ābramu, kā viņu iesākumā sauca, kamēr Dievs nebija izmainījis viņa vārdu. Tajā laikā Ābrams bija cilts vadonis, un tieši viņa cilti Dievs vēlējās atzīt par saviem ļaudīm un vadīt, noslēdzot derību.

Tad Ābramam jeb Abrahamam bija dēls Īzāks, un Īzākam – dēls Jēkabs, bet Jēkabam bija divpadsmit dēli, no kuriem visi kļuva par lielu ģimeņu tēviem. No tām izveidojās divpadsmit Izraēļa ciltis. Kādēļ Izraēlis? Tādēļ, ka Dievs bija mainījis Jēkaba vārdu

un nosaucis viņu par Izraēli. Tādējādi no divpadsmit Izraēļa dēliem bija izveidojušās divpadsmit ciltis, kas Mozus laikā kļuva par derības tautu.

Sinaja kalnā pēc izceļošanas no Ēģiptes un Pashas svinēšanas Dievs noslēdza derību ar Mozu un Izraēli, lai darītu to par savu tautu. Un tad seko pēdējā derība, kurai mēs vēl pievērsīsimies savā šīs nedēļas pārskatā – Vecās Derības rakstos minētā derība ar valdnieku Dāvidu un viņa dēlu Solomonu, kurā Dievs Izraēlim piešķīra zināmu varu un izcilības stāvokli, kāds nepiemita gluži visām senajām tautām. Ja zeme kļūst par karaļvalsti, tas nozīmē, ka tā arī valda pār citām tautām, tās pakļaujot, veidojot kolonijas vai citus nodibinājumus, kādi nu kurā vēstures laikmetā pastāvējuši. Šādas varenības statusu Dievs piešķīra arī Izraēlim, noslēdzot derību ar Dāvidu.

Tātad, atkārtosim to vēlreiz: Vecās Derības grāmatās aprakstīto derību secība, kas aizveda līdz Kristus atnākšanai, ir šāda: pirmā derība tiek noslēgta ar Ādamu, otrā – ar Noasu, trešā – ar Abrahamu, ceturtā – ar Mozu un piektā – ar Dāvidu. Un tad nāk Jēzus Kristus ar jauno derību.

KĀ SAPRAST DERĪBU

Ir vairāki veidi, kā iespējams saprast derību. Daži var uzskatīt, ka *derība* ir vārda „kontrakts“ sinonīms gluži vai tādā nozīmē, kā tas tiek lietots 20. gadsimta amerikāņu juristu valodā. Sacīšu jau no paša sākuma, ka tas ir maldīgs uzskats. Vecās Derības grāmatās un vispār Svētajos Rakstos aprakstītās derības ļoti būtiski atšķiras no līguma. Lai ilustrētu šo atšķirību, minēšu pāris salīdzinājumus: kontrakts no derības atšķiras ne mazāk kā prostitūcija no laulības; vai arī kā vergs atšķiras no dēla.

Līgumā darījuma objekts parasti ir īpašumi, nauda vai pakalpojumu sniegšana, bet derībā runa ir par personām. Tādēļ, slēdzot derību, mēs varētu sacīt: „Es esmu tavs, un tu esi mans.“ Tā Dievs izmanto derību, lai piesaistītu sev tos, kurus Viņš ir radījis pēc savas līdzības: visu cilvēci kopumā un arī katru atsevišķu personu. Bet tagad es virzīšos kādu soli uz priekšu, mēģinot to visu vienkāršot un darīt uzskatāmāku.

Es ticu – un to pašu apliecina arī neskaitāmu pētnieku atzinumi ilgākā laika posmā –, ka derība ir jāsaprot kā svētas ģimenes saites. Senebreju valodā nav vārda, kas apzīmētu ģimeni. No tā varētu secināt, ka varbūt tādā gadījumā senajiem ebrejiem ģimene nebija nekas svarīgs. Un tomēr, jūs nebūsiat vēl diez cik tālu tikuši ar Vecās Derības lasīšanu, kad jau sapratīsiet, ka piederību savai ciltij, pienākumus, ko uzliek radniecība, laulību, vecāku lomu un brāliskumu, visas šīs ģimeniskās attiecības, viņi uztver kā nesaraujamas saites, kuras iedibinājis pats Dievs. Tātad, senajiem ebrejiem ģimene bija pat ļoti nozīmīga. Bet kāpēc tad valodā nav vārda tās apzīmējumam?

Esmu par to pārliecināts un patlaban iztirzāju šo jautājumu arī savā disertācijā, ka šis it kā trūkstošais vārds ir tieši vārds „derība“, jo, slēdzot derību, tiek izveidotas ģimeniskas saites. Un, kad Dievs noslēdz kādu no Vecās Derības grāmatās aprakstītajām derībām ar cilvēci, Viņš arī uzņemas par savu tautu tēvišķas rūpes. Dievs rūpējas par savu derības ģimeni. Lai ieviestu lielāku skaidrību un gūtu vispārēju

izpratni, kāpēc Dievs ko darīja un kad Viņš to Vecās Derības grāmatās ir darījis, mēs varētu uzskatīt, ka pirmā derība, kas tika noslēgta ar Ādamu, bija laulības derība. „Un Dievs radīja cilvēku..., vīrieti un sievieti Viņš radīja. Un Dievs tos svētīja un sacīja viņiem: „Augļojieties un vairojieties!“ Tādējādi Dievs jau no pašas radīšanas ieslēdza cilvēci laulības derībā.

Nākošā derība tika slēgta ar Noasu. Bet Noass jau bija precēts vīrs, un viņam bija trīs dēli, kas arī bija precējušies. Visi kopā viņi veidoja to, ko ebreji sauca par „bethob“, tas ir, saimi jeb lielu ģimeni. Tādējādi šī otrā derība, salīdzinot ar pirmo, vairs neiedibina vienu svētu katolisku laulību, bet gan vienu svētu katolisku ģimeni. Un trešā derība tiek slēgta ar vadoni Ābramu, kas valdīja pār to, ko ebrejiski sauca par „mishbahah“, tas ir, cilti.

Nu jau mūsu Dieva derības ģimene no laulības ir kļuvusi par saimi un no saimes kļuvusi par cilti, kas sastāv no daudzām saimēm, kurās ir ļoti daudz laulību... Tās vadonim bija pat simtiem mājkopotāju. Par to mēs varbūt nekad agrāk nebijām aizdomājušies. Bet, kad visas divpadsmit Izraēļa ciltis tiek pakļautas derībai, kuru Mozus Sinaja kalnā noslēdz ar Dievu, mūsu acu priekšā jau ir nacionāla derības ģimene, vienas Dieva tautas ģimene, kuru veido divpadsmit ciltis, simtiem saimju un droši vien tūkstošiem laulību. Tādējādi derības struktūru vienmēr veido ģimeniskas vienības. Ar derību Dievs nosaka ģimeniskās attiecības un pienākumus. Tā ir asinsradniecība. Un, visbeidzot, derība, kuru Dievs noslēdz ar Dāvidu, ir vērsta uz to, lai paaugstinātu Izraēli līdz līmenim, kas tam ļautu pakļaut apkārtējās tautas un tās piespiest vai reizēm varbūt arī mudināt ik gadus nākt uz Jeruzalemi, lai mācītos Dieva likumus. Tas savukārt varēja notikt, pateicoties gudrībai, kuru Dievs bija devis valdniekam Solomonam, Dāvida dēlam.

Citiem vārdiem, caur derībām Dievs izdara visu iespējamo, lai pieņemtu šo cilvēces ģimeni, kas, grēka dēļ atkritusi, tika atrauta ar varu un piedzīvoja daudz netaisnības. Viņš mēģina atkalapvienot šo izjukušo cilvēces ģimeni, kuru mēs mēdzam saukt arī par cilvēku dzimumu. Tā ir Dieva ģimene, kaut arī grēka salauzta, un derība ir līdzeklis, ar kuru Dievs to atkalapvieno un samierina ar sevi.

Visbeidzot, tas bija kā skats no putna lidojuma uz visu, ko mēs vēlamies apgūt, un, kad pa šo nedēļu būs ar to tikuši galā, es vēl īpaši uzsvēršu faktu, ka arī tad, kad atnāk Jēzus, Viņš nebūt nevēlas Veco Derību atcelt vai izskaust. Jēzus Veco Derību vienīgi pilnveido un pabeidz. Kā? Dāvida laika Dieva valstības apsoliņumu vienai tautai paplašinot līdz starptautiskam mērogam. Grieķu valodā vārds „starptautisks“ ir „katolisks“, un šī katoliskā valstība, kas nav ne politiska, ne militāra, bet drīzāk garīga, ekleziāla un sakramentāla, ir tas, ko mēs pazīstam kā vienu, svētu un katolisku jeb vispasaules Baznīcu, Dieva ģimeni un svēto sadraudzību.

Tas mums, katoļiem, ir tik svarīgi. Mums ir jāspēj saskatīt, ka Dievs mūs ir svētījis, darot par katoļiem, ievēdot savā ģimenē un dodot mums žēlastību kalpot kā darbarīkiem, kurus Viņš izmanto, lai samierinātu ar Sevi visu cilvēci. Vai mēs saprotam, kādas mums, katoļiem, ir priekšrocības? Cilvēcei ir jāizvēlas savs liktenis un jākļūst par vienu un vienotu Dieva ģimeni. Un Katoļu Baznīca ir sakramentālais

organisms, sakramentālā ģimene, ar kuras starpniecību tas pārdabiskā veidā izpildīsies.

To paveikt ar cilvēka dabiskajiem spēkiem nav iespējams, tāpēc Kristus pārdabiskā žēlastība nāk veidot jaunu derību, vispasaules ģimeni paša Kristus miesā un asinīs. Reliģijas pētnieks Velanikouls, kas uzrakstījis darbu par Dievu kā Dēlu, savā doktora disertācijā atzina: „Izraēliešu tradīcijā derības attiecības vienmēr ietvēra sevī kaut ko no ģimeniskuma.“ Tas ir ļoti svarīgi, jo, galu galā, kas tad ir tas, kas saista vienas ģimenes locekļus? Miesa un asinis, un kopīgs vārds. Tātad, kas mūs vieno katoļu ģimenē? Vārds, kuru mēs saņemām, kad tikām kristīti un atdzimām Katoļu Baznīcā. Mēs tikām kristīti „Dieva Tēva un Dēla, un Svētā Gara vārdā.“ Trīsvienība ir mūžīgā un sākotnējā ģimene. Mums ir Tēvs un Dēls, un tie nav mūsu pašu izdomāti vārdi, kuros mēs būtu sākuši saukt noslēpumaino un neizdibināmo Dievu. Tie ir vārdi, kurus pats Dievs mums ir atklājis, lai mēs varētu zināt, kāds Viņš ir, lai saprastu, ka Viņš ir Ģimene – Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Tas ir vārds, kuru saņemam, kad atdzimstam un tiekam pieņemti un ievesti Dieva ģimenē caur kristību.

Pēc tam Euharistijā ģimenes saites tiek pilnveidotas un nostiprinātas, jo mēs saņemam šīs jaunās ģimenes dibinātāja un jaunās derības Tēva Kristus, otrā Ādama, miesu un asinis. Apustulis Pāvils Kristu nosauc par otro Ādamu, jo Viņš pats no savas miesas un asinīm ir izveidojis jaunu cilvēces kopienu, jaunu cilvēku ģimeni, kuru Viņš baro, uztur un piepilda caur Euharistiju. Vai mēs, saņemot euharistisko Komūniju, raugāties uz to kā uz ģimenes mielastu, kuru mums sagatavojis tieši Kristus upuris Viņa paša miesā un asinīs, lai mēs kaut kādā mērā varētu būt saistīti ar Dievu Tēvu un kļūt par Vissvētās Trīsvienības pieņemtajiem bērniem, rodot tajā ģimeni, un lai par mūsu mājām varētu kļūt Debesis?

Katrā ziņā šādas attieksmes izveidošana ir mūsu kursa galamērķis. Es vēlos iedegt jūsu sirdi uguni, lai jūs tiešām izjustu, ko nozīmē būt Dieva dēla un meitas godā. Taču tas arī nedrīkst izpausties tā, ka mēs, būdami katoļi, uzvaroši un ar augstprātīgu nevērību uzlūkosim nekatoļus un teiksim viņiem: „Ak jūs, nejēgas!“ Nē, tieši otrādi, mūsu attieksmei jābūt tādai, lai mēs spētu sajust patiesību un zemoties, domājot par milzīgo priekšrocību, kas ļauj mums būt pilnīgi vienotiem ar Dievu Viņa ģimenē, Katoļu Baznīcā, un lai spētu ar priecīgu satraukumu sirdī par to dalīties, ne jau nu uzbrūkošā veidā, bet drīzāk dedzīgi, saistoši un pārliecinoši. Tas ir visa mērķis.

Esmu jums jau parādījis, kāda panorāma paveras, uz šiem jautājumiem raugoties no putna lidojuma augstuma. Tiesa gan, tas prasīja zināmu laiku, bet, tā kā tas ir tik svarīgi, es arī turpmāk katras savas runas sākumā pacentīšos sniegt līdzīgu īsu pārskatu. Taču tagad mums nāksies šajos jautājumos iedziļināties un tos aplūkot nevis vairs putna, bet grāmatu tārpa skatījumā.

RADĪŠANAS APRAKSTS

Ja jums ir līdzī Bībele, atveriet tajā *Radīšanas grāmatas* 1. nodaļu. Mēs jau esam aplūkojuši derības nozīmi. Stāstījums par pirmo derību, kuru Dievs noslēdza ar cilvēci, tas ir, ar Ādamu, atrodams *Radīšanas grāmatas* 1.–3. nodaļās. Šeit kaut kādā mērā iezīmējas pestīšanas vēstures pamats. No šejienes viss sākas. Bet vispirms mums ir jāapskata daži svarīgi jautājumi, jo mūsdienās runāt par *Radīšanas grāmatas* 1. nodaļu, radīšanu, Ādamu un viņa kārdināšanu ir visai problemātiski. Tiklīdz mēs šīm tēmām pieskaramies, prātā iešaujas doma, ka sāksies diskusijas: pret radīšanu nostāsies evolūcija un pret reliģiju – zinātne. Vai mums lasītais jāuztver burtiski? Varbūt tas ir drīzāk mīts vai arī simbols? Vai gan to var saskaņot ar ģeoloģisko laiku, kas mērāms gadu miljardos? Un vai tas nav pretrunā ar Darvina vai kāda cita zinātnieka evolūcijas teoriju? Daudzi cilvēki tā tiešām domā. Diemžēl daudzi arī jau ir novirzījušies no patiesības ceļa un labāk ļauj sevi pārņemt visiem šiem jautājumiem nekā centīsies izprast būtiski svarīgo pasaules radīšanas atainojumā.

Pirms vēl pievērsamies *Radīšanas grāmatas* 1. nodaļai un sākam pārdomāt, ko mums patiesībā nozīmē radīšana, es vēlos atgādināt dažas patiesības. Pirmkārt, Baznīca māca, ka Bībeles sarakstīšanu ir iedvesmojis Dievs un tās autori no cilvēku vidus ir bijuši tikai darbarīki Dieva rokās, kurus Viņš šajā darbā izmantojis. Turklāt uz šo dažādo autoru fona Dievs ļoti patiesā veidā ir galvenais Bībeles autors. Svētie Raksti, tāpat, ir Svētā Gara iedvesmoti. Dievs pēc Baznīcas mācības lielā mērā ir galvenais Svēto Rakstu autors, un tāpēc *Rakstos ir pateikts tikai tik daudz, cik Dievs ir vēlējis atklāt, bet ne vairāk.*

Tā kā Dievs ir patiesība, arī Svētajos Rakstos, ja vien tie ir pareizi saprasti un tiek uzmanīgi un saprātīgi izskaidroti, maldu nav. Tie mūs no ceļa nenovedīs, bet gan mācīs patiesību. Vienā no svarīgākajiem 20. gadsimta Baznīcas dokumentiem, kurš satur skaidrojumus par Bībeli, *Divino Afflante Spiritu*, sacīts, ka Bībeles nekļūdīgums ir attiecināms ne tikai uz visu, kas saistīts ar mūsu pestīšanu, bet arī uz tajā sniegto informāciju par vēsturi.

Tas tūlīt pat rada problēmu, jo mums, 20. gadsimta amerikāņiem, pietiek tikai tuvoties Bībelei, lai mēs tajā saskatītu daudzas problēmas. Vispirms jau Bībele mums neizklāsta vēsturiskos notikumus tādā veidā, kā to dara 20. gadsimta amerikāņu vēsturnieki. Rietumu vēsture tikpat kā vienmēr ir lineāra un izklāstīta hronoloģiskā secībā, turpretī ebreju tautas vēsture Svētajos Rakstos bieži ir cikliska – eliptiska un koncentriskā. Reti kad tajā atradīsiet lineāru posmu, kurā notikumi precīzi seko cits citam hronoloģiskā kārtībā. Tas tāpēc, ka senajiem ebrejiem nebija lielas intereses atspoguļot savā vēsturē visus karus, kaujas, tautas bezcerību un vēlēšanas, kā to tiecas darīt 20. gadsimta Rietumu vēsturnieki.

DAŽĀDI SKAIDROJUMI SEŠĀM 24 STUNDU RADĪŠANAS DIENĀM

No Svētajiem Rakstiem mēs varam iepazīt reliģijas vēsturi, taču tajos daudzkārt sastopama gan simbolika, gan dažādas literārās formas un konstrukcijas, kuras mums jāizprot, ja vēlamies godprātīgi interpretēt Bībeli. Tātad, vispirms rodas jautājums par to, vai radīšana tiešām notika *sešās 24 stundu dienās*. Kāds varbūt sacīs: „Vai tas ir tas, ko Dievs darīja?” Jebkurā gadījumā, katoļiem nav aizliegts tā ticēt, tomēr netiek arī izvirzīta prasība atzīt to par ticības patiesību. Izskaidrošu vēlreiz. Katoļiem nekad nav bijis uzlikts par pienākumu ticēt, ka Dievs radīja pasauli sešās 24 stundu dienās. Patiesībā daudzu gadsimtu gaitā ir bijis ļoti maz tādu katoļu Bībeles skaidrotāju, kuri būtu pie šāda uzskata pieturējušies; taču jums tas nav aizliegts.

Pastāv vēl dažādi uzskati un skaidrojumi, taču varētu domāt, ka šīs sešas dienas simbolizē Dieva aktivitātes. Tā kā mums atvēlētais laiks ir ierobežots, nevarēsim izanalizēt visas pastāvošās teorijas. Bet, kā jau teicu, šīs *sešas 24 stundu dienas* var izskaidrot literatūrteorētiskā skatījumā. Cita pieeja ir mītiskais skaidrojums, par kuru Baznīca mūs ne bez iemesla brīdina, jo tā piekritēji visā saskata vien teiksmi līdzīgu izdomājumu. Baznīca aizstāv uzskatu, ka *Radīšanas grāmatā* no 1. līdz 11. nodaļai ir atspoguļota vēsture, tikai tas darīts seno ebreju un nevis mūsdienu Rietumu pasaules izpratnē. Bet mums ir grūti saprast, kā viņi toreiz, tik tālā senatnē, veidojuši savu vēsturi. Mēs jau varam uztiest savas normas un sacīt: „Ja tas nav izdarīts pēc mums zināmās kārtības, tad vispār nekas tāds nav darīts.” Taču senie ebreji vēstījumos par savas tautas vēsturi izmantoja simbolus un tropus tādā veidā, kā mēs, rakstot par vēsturi, to nekad nedarītu.

Piemēram, *Daniēla grāmatas* 7. nodaļā 400 gadi Izraēļa tautas vēsturē tiek attēloti četru atbaidošu zvēru izskatā, kas viens pēc otra apspiež Dieva tautu. Pēc rūpīgas pastāvošo skaidrojumu izpētes atklājās, ka visi pētnieki bijuši vienisprātis – ar šiem zvēriem ir domātas Babilonija (mūsdienu Irāka), Mēdija–Persija, Grieķija un Roma. Šīs senās valstis ir vēsturiska realitāte, un tās arī Vecajā Derībā ir vēsturiski aprakstītas, tikai apraksts veidots, izmantojot simbolus. Tas mums jāņem vērā.

Pastāv arī vēl citas interpretācijas. Ir pētnieki, kas mēģina sešas radīšanas dienas saistīt ar sešiem pēc dažu teorētiķu klasifikācijas izdalītajiem ģeoloģiskajiem laikmetiem. Es gan drīzāk sliecos domāt, ka šāds uzskats ir diezgan apšaubāms, bet ir Svēto Rakstu pētnieki, kas šo teoriju ir izvirzījuši apspriešanai un ar lielu dedzību to aizstāvējuši. Man pašam un, kā es domāju, arī ikvienam pētniekam, kas mūsdienās ir kaut cik uzticības cienīgs, svarīgāk šķiet saskatīt atšķirību starp burtisku un literāru interpretāciju.

Citiem vārdiem, mums jāsaprot, ka *Radīšanas grāmata* ir seno ebreju vēstījums par vēsturi, kas ir nevis laicīgā, bet gan reliģijas vēsture; tā ir ģimenes vēsture, nevis politikas vai militārā vēsture, kādas patīk izdot mums; un šajā vēstījumā reliģiskā ģimenes vēsture tiek pasniegta, izmantojot daudzus maksimāli izteiksmes līdzekļus, retoriskas figūras un simbolus. Piemēram, kāpēc gan Dievs nodarbojas ar

radīšanas darbiem sešas dienas, bet septītajā atpūšas? Vai tāpēc, ka Viņš nespēja to visu izdarīt vienā dienā? Ar to es gribēju teikt, ka, būdams Dievs, Viņš varēja to izdarīt tik virtuozī, ka viss kosmos būtu radies vienā mirklī. Ja Dievs kaut ko vēlas panākt, tad arī spēj to izdarīt, vai ne? Tad kādēļ Viņš to darīja sešās dienās un septītajā atpūtās?

Pastāv vairāki skaidrojumi un interpretācijas. Uz mani vislielāko iespaidu atstāja skaidrojums, kurš balstās uz faktu, ka ebreju vārds, precīzāk sakot, darbības vārds „slēgt derību“ ir atvasināts no vārda „septiņi“. Atceros, kā pirms daudziem gadiem ebreju valodas pasniedzējs mums seminārā izdalīja lapas ar apgūstamo leksiku, un es ieraudzīju frāzi „noslēgt derību“, aiz kuras bija komats un tad sekoja kaut kāds „septiņoties“. Es tūdaļ pacēlu roku un jautāju: „Profesor Hāgenberger, kurš ir īstais vārds: „noslēgt derību“ vai „septiņoties“? Un viņš atbildēja: „Redziet, darbības vārds „noslēgt derību“ ir atvasināts no skaitļa *septiņi*“. Jau toreiz man ienāca prātā šī doma, un vēlāk es to atradu arī daudzu cienījamu pētnieku darbos, ka šeit ir meklējams izskaidrojums, kāpēc Dieva radīšanas darba attēlojumā parādās tieši septiņas dienas. Ko gan Dievs dara kosmosa radīšanas brīdī? Viņš ar sevis radīto pasauli noslēdz derību. Dievs nav vienkārši tikai Kungs, un arī mēs neesam gluži vergi. Un nav arī tā, ka Viņš būtu tikai Radītājs un mēs – radījumi. Tiesa gan, tie mēs arī esam, bet tas vēl nav viss. Ja Dievs savu radīšanas procesu būtu pārtraucis jau sestajā dienā, tad mēs nebūtu nekas vairāk kā vienīgi radība, vergi un Dieva privātīpašums. Taču Viņš gāja tālāk par to un svētīja arī septīto dienu, atpūtās un aicināja uz šo atpūtu arī mūs, jo tas liecina par derības attiecībām, kuru Viņš noslēdz ar savu radību.

Bet kas tad ir derība? Ģimenes saites, svētas ģimenes saites. Tieši tāpēc, kā es domāju, pārlasot *Ījaba grāmatas* 38. nodaļu, *104. psalmu* vai kādu citu vietu Vecajā Derībā, kur aprakstīta visa pasaule, jums neliksies, ka lasāt par kvazāriem, galaktikām, melnajiem caurumiem vai saules sistēmām. Tas nav zinātnisks apraksts. Ik reizi, kad es Vecajā Derībā atrodu kādu stāstījumu par radību, redzu, ka tā ir aprakstīta vienā no trīs veidiem. Vai nu tur ir māja, pils vai svētnīca. Un tai ir pamati, tai ir sturūkmens, pīlāri, durvis un logi. Tai ir jumts un to ieskauj dārzi. Netrūkst tur arī daudz dažādu citu lietu, sevišķi tādu, kādas jums vajadzīgas, lai dekorētu savu māju, pili vai svētnīcu.

Kad Dievs septiņas dienas darbojas ar radīšanu, Viņš ceļ māju. Dievs vēlas uzcelt sev māju, lai varētu apmesties tajā uz dzīvi un būt mūsu vidū ne tik daudz kā Radītājs, bet kā Tēvs. Tādējādi mēs neesam tikai radība, bet esam arī Viņa bērni. Man gribētos sacīt, ka šāds izklāsts vislabāk atklāj to, kā *Radīšanas grāmatas* 1. nodaļā atspoguļotā reliģijas vēsture būtu jāuztver: lai precīzi atklātu vēsturisko patiesību, tiek lietoti simboli un dažādi citi mākslinieciskās izteiksmes līdzekļi. Tagad varam pievienot vēl arī citus skaidrojumus, un es nedomāju, ka tie būs pretrunā ar tikko sacīto. Tie, gluži otrādi, palīdzēs mums tikai vēl vairāk pietuvoties ebreju izpratnei par to, ko Dievam nozīmē radīt pasauli sešās dienās, bet septītajā atpūsties, lai arī radījumus aicinātu uz sabata atpūtu.

Pirms pārejam pie nākošā jautājuma, es tomēr vēlētos vēl īpaši uzsvērt kādu apstākli, uz kuru jau agrāk biju vērsis jūsu uzmanību: Bībelē sacītajam mēs varam uzticēties. Dažkārt jums var iznākt saskarties arī ar tādiem Svēto Rakstu pētniekiem, kuriem, iespējams, trūkst informācijas par to, kā šos jautājumus traktē Baznīca. Taču Baznīca ir vienmēr mācījusi, vēl joprojām māca un arī vienmēr mācīs to pašu, par ko ticīgos apgaismo arī Svētais Gars, proti, ka uz Bībeles patiesīgumu var droši paļauties. Ja vien izlasītais tiek pareizi saprasts, tad Svētie Raksti nevienu maldos neievedīs. Svētais Toms reiz savā izcilajā darbā „Teoloģijas summa“ rakstīja: „Mūsu ticība gūst pārliecību no Svētajiem Rakstiem, kā to jau labi pateicis Augustīns, kurš savā *Vēstulē Hieronīmam* raksta: „Ja Svētajos Rakstos būtu pieļauta kaut viena nepatiesība, tas mazinātu visu Svēto Rakstu autoritāti.“ Un tālāk viņš vēl turpina šo domu: „Tā kā galvenais Svēto Rakstu autors ir Dievs, Bībelē maldu nav, ja vien tā tiek pareizi saprasta un skaidrota.“ Tas, protams, ir svarīgs nosacījums.

Nemot vērā visu iepriekš sacīto, mēs centīsimies aplūkot Bībeli tādu, kāda tā ir, atbilstoši pašas Bībeles diktētajiem noteikumiem un neattiecinot uz Svētajiem Rakstiem 20. gadsimta zinātnes, politikas, socioloģijas, dzejas vai literatūras izvērtējuma kritērijus. Centīsimies saprast Bībeles vēstījumu, saskatot, ka pašā tā centrā ir doma par derību. Kad jūs lasāt Veco Derību tā, kā to lasīju es – vēl un vēl, un vēlreiz – tad ar laiku kļūst skaidrs, ka Bībeles centrā ir derība. Vēl gan ir arī citi svarīgi vadmotīvi, bet centrālā ir derības ideja.

Svētais Augustīns ir sacījis, ka jaunā derība ir apslēpta vecajā derībā, un veco derību izskaidro jaunā derība. Šādu plašu skatījumu tagad arī centīsimies paturēt, tuvāk iedziļinoties *Radīšanas grāmatas* 1., 2. un 3. nodaļā. Bet darīsim to ar domu, ka tas, ko mēs tiecamies iegūt, ir tīri praktiska un dziļa gudrība dzīvot kristīgu dzīvi. Tā nav vienkārši kaut kāda ezotēriskā teorija, kas domāta ziloņkaula torņa teologiem. Šī mācība, tieši otrādi, ir domāta mums, lai mēs iegūtu daudz labāku izpratni par visu, ko Kungs ir mūsu labā darījis jau daudzu gadsimtu gaitā.

„IESĀKUMĀ...“ BET KO DIEVS DARĪJA PIRMS RADĪŠANAS?

Bet tagad mēģināsim aplūkot radīšanas procesu mazliet tuvāk. Mēs jau esam pārdomājuši, kā vispārējos vilcienos varētu saprast radīšanas procesa saistību ar sešām vai septiņām dienām. Uz brīdi pakavēsimies arī pie jautājuma, ko varētu nozīmēt vārds „iesākumā“. Šis ir viens no tiem Svēto Rakstu fragmentiem, kas mani īpaši uzrunā: „Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi.“ Mēs jau varētu šo teikumu izraut no konteksta un runāt par to pat stundām ilgi, bet varbūt labāk ļaujiet man uzdot jums kādu jautājumu. Šis jautājums mani pastāvīgi nodarbināja, kolīdz pārlasīju Svēto Rakstu vārdus: „Iesākumā Dievs radīja...“ Ar ko Dievs nodarbojās pirms radīšanas? Vai kādreiz esat par to aizdomājušies? Cik daudzi cilvēki vienmēr ir izteikuši neizpratni, jautājot: „Ko gan Dievs darīja šajos biljonos, triljonos un kvadriljonos

gadu, kas bija Viņa rīcībā vēl pirms radīšanas? Vienkārši sēdēja, rokas salicis, un gaidīja, iztēlojās, kā tas varētu izskatīties, un plānoja?“

Tas ir grūts jautājums. Atbildes meklētājiem ir zināmas divas pieejas. Ievērojamais protestantu reformators Žans Kalvins sacīja, ka Dievs gatavoja eļļi tādiem cilvēkiem, kas uzdod tik nekaunīgus jautājumus. Šādai atbildei var būt zināms pamats. Taču es dotu priekšroku atbildei, kādu sniedzis svētais Augustīns, un ne tikai viņš vien, bet arī vēl daudzi citi. Šķiet, ka Augustīns savai atbildei kaut kādā mērā ir mēģinājis piešķirt humora nokrāsu. Un pavisam noteikti viņa vārdos skan arī izsmalcināta ironija. Uz jautājumu par to, ko Dievs darīja pirms radīšanas, viņš atbild: „Neko. Viņam nebija laika.“ Tas mums liek kādu brīdi padomāt, jo sākumā jūtamies diezgan apstulbuši. Ko gan viņš ar to gribēja pateikt? Vispirms ir jāsaprot, ka Augustīns laika un vietas jēdzienus saista ar radījumiem, bet ne ar Radītāju.

Mēs mēdzam sacīt, ka Dievs ir visur klātesošs. No tā izriet secinājums, ka Dievs nevar kustēties. Vai tāpēc, ka Viņš būtu kāda statiska, sastingusi dievība? Nē. Lai pārvietotos no šejienes uz turieni, jums jābūt šeit, bet ne tur, un pēc pārvietošanās jums jābūt tur, bet ne vairs šeit. Tātad, padomāsim. Vai Dievs var pārvietoties? Nevar, jo, kur gan ir tā vieta, kur Viņa nav. Uz kurieni Viņš vēl varētu pārvietoties, kur Viņš nav jau klātesošs? Nabaga Dievs, kurš iestidzis vienā vietā! Bet šī viena vieta ir visas vietas. Tādēļ mēs nerunājam par Dievu, kas nav telpisks, bet gan drīzāk runājam par Dievu, kurš piepilda telpu pāri plūstošā veidā. Telpa nevar pat saturēt sevī Dieva bezgalīgo godību.

Līdzīgi ir ar laiku. Laiks savā ziņā sastāv no atsevišķiem brīžiem, kuri viens otru nomaina. Nav svarīgi, kā laiku izprot dažādi radījumi, kuru eksistence ir laikā ierobežota. Bet atcerēsimies, ka laiks kā tāds ir viens no tiem apstākļiem, kuru bauda laicīgie radījumi. Taču, runājot par Dievu, tāpat, kā Viņš nevar pārvietoties kaut kur kosmosā vienkārši tāpēc, ka ir klātesošs visur, Viņam arī pagātne, tagadne un nākotne ir kaut kas vienlaicīgs – viens mūžīgs mirklis, viena mūžīga tagadne.

Nu, lūk, ja jūs to saprotat, tad rakstiet disertāciju, publicējiet to un nopelnīsiet miljonus, jo maz ir cilvēku, kas var tikt daudz tālāk par to, lai vienīgi pateiktu, ka „Dievam pieder visa mūžība, un Viņam nav ne pagātnes, ne nākotnes, bet ir tikai tagadne“. Ar to es gribēju sacīt, ka mēs jau varam tā runāt, bet grūti tomēr būtu noticēt, ka starp šīvakara klausītājiem ir arī kāds, kas tiešām spētu iztēloties, kā tas viss patiesībā ir. Protams, mēs reizēm par jauki pavadītu laiku mēdzam sacīt, ka „laiks aizlidoja“, vai arī mums var likties, ka „gads pagāja kā viena diena“, vai citiem varbūt tā bija nedēļa, kas pagāja kā viena diena. Bet šīs mūsu izjūtas par laiku tomēr nav salīdzināmas ar to, kādā pakāpē laiks ir viens vienlaicīgs tagadnes mirklis Dievam. Dievs piepilda laiku gluži tāpat, kā Viņš piepilda telpu.

Tad ko Dievs galu galā darīja pirms radīšanas? Neko. Viņam nebija laika! Laiks sākās ar brīdi, kad Dievs to radīja. Viņš to radīja no nekā. Dievs neizmantoja kaudzi ar iepriekš pastāvējušu matēriju, kas glabājusies iekšpagalmā. Viņš visu radīja no nebūtības. Arī visa matērija ir kas tāds, kam varenais Dieva vārds lika eksistēt. Un laiks tika radīts gluži tāpat kā telpa un matērija. Visas šīs realitātes Dievs radīja, kad

sacīja: „Lai top gaisma!“ Tad arī Viņš izteica šos daudzos *fiat*, kā mēs latīņu valodā varētu sacīt, tas ir, „lai top, lai top...“ Viņš pavisam noteikti neuzrotēja piedurknes, lai ķertos pie darba, kura rezultāts būs redzams pēc daudzām stundām. Ko Viņa Vārds pavēlēja, tas jau ar pavēli vien tika izdarīts.

Tas ir Dieva Vārds, un šis Vārds kļuva par miesu un dzīvoja starp mums. Jaunajā Derībā mēs atklājam, ka šis Vārds nav kaut kāda bezpersoniska izpausme, bet gan varētu sacīt, ka tas ir mūžīgais logoss, jo mūžīgais Vārds ir Vissvētās Trīsvienības otrā dievišķā Persona, mūžīgais Dieva Dēls un mūsu Pestītājs. Tādējādi varena Dieva spēks, kas darbojas, jau no paša sākuma nav nekas cits, kā vien pats Jēzus Kristus. To apliecina arī *Jāņa evaņģēlija* 1. nodaļa, *Pāvila Vēstules kolosiešiem* 1. nodaļas 15. pants un vēl daudzi citi avoti. Pēc Viņa darbiem varam atpazīt savu Pestītāju, kas nav kaut kāda nenosakāma dievība. Tā ir Vissvētā Trīsvienība, kas caur Jēzu Kristu Svētā Gara spēkā darbojas, lai uzceltu mums mītni, kuru Viņš vēl atjaunos un pārveidos, kad laiku beigās parādīsies jaunās godības Debesis un jaunā zeme.

ZEME BIJA BEZFORMĪGS VEIDOJUMS UN TUKŠA

Tā nu iesākumā Dievs radīja debesis un zemi, taču stāstījuma turpinājumā tiek aprakstīta problēma. „Bet zeme bija neizveidota un tukša, tumsa bija pār dzīlēm, un Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem.“ Ebreju valodā problēma tiek apzīmēta ar diviem vārdiem. Zeme bija bezformīga un tukša. Tas nozīmē, ka Dievam bija jāizdara divas lietas – Viņam bija jāpiešķir zemei veidols un tā jāpiepilda ar iedzīvotājiem. Zeme bija neizveidota un nepiepildīta. Sākumā zeme bija dzīvošanai nederīga, un to neviens neapdzīvoja.

Sākoties sešām radīšanas dienām, Dievs ar savu Vārdu vispirms radīja dienu un nakti. Bet ko Viņš radīja otrajā dienā? Tās bija debesis un jūra. Trešajā dienā Viņš radīja zemi. Tam, ko Dievs izdarīja pirmajās trīs dienās, vajadzēja attiekties uz pirmo problēmu. Ja jau debesīm un zemei nebija formas un tās bija tukšas, tad vajadzēja piešķirt formu. Un Dievs piešķīra savam veidojumam formu. Viņš radīja dienu un nakti – ar to domāts laiks. Un tad Dievs radīja arī debesis un jūru, tas ir, telpu. Tālāk Viņš radīja zemi, lai uz tās varētu iemājot un dzīvot iedzīvotāji.

Un ko Dievs dara nākošajā trīs dienu periodā? Jūs varat pamanīt zināmu atbilstību. Ceturtā diena sasaucas ar pirmo, piektā – ar otro, bet sestā – ar trešo dienu. Ceturtajā dienā Dievs radīja iemītniekus dienai un naktij – sauli, mēnesi un zvaigznes, lai tās pārvaldītu dienu un nakti. Piektajā dienā Viņš radīja būtnes, kas valdīs jūrā un debesjumā, tas ir, putnus un zivis. Un tad, sestajā dienā, Dievs radīja tos, kas apdzīvos zemi, kuru Viņš radīja trešajā dienā. Citiem vārdiem, ebreji to visu saprata kā mājas būvēšanas projektu. Trīs dienās Dievs rada celtni un tad nākošajās trīs dienās piepilda šo celtni ar dzīvām būtnēm. Un septītajā dienā Dievs noslēdz derību ar savu radību, kas kļūst Viņam par sava veida pili un svētnīcu – par paša mājām. Radītājs uzsāk ģimenes attiecības un kļūst, tā sakot, par tēvu savai radībai.

MĀCĪBA PAR RADĪŠANU

No tā visa mēs varam gūt vēl vairākas svarīgas atziņas. Tāpēc es domāju, ka dažos jautājumos mums būtu vērts iedziļināties arī tuvāk. Viens no šādiem tematiem ir mācība par radīšanu. Bet vispār mēs vēl galvenajos vilcienos aplūkosim trīs Baznīcas doktrīnas, kas izriet no *Radīšanas grāmatas* 1. nodaļas: mācību par radīšanu, mācību par cilvēku un mācību par laulību.

Sāksim ar to, ka mēs ticam radīšanai. Vai tas nozīmē, ka mēs nedrīkstam ticēt evolūcijas teorijai? Nē, tā nav. Pāvesti ir atkārtoti izteikuši domu, ka mēs drīkstam ticēt arī evolūcijai. Bet tas nav obligāti. Jūs varat arī šo teoriju noraidīt, kā to jau dara daudzi mūsdienu zinātnieki. Bet evolūcija un radīšana, ja vien tiek pareizi saprastas, nav nesavienojamas teorijas. Kāpēc? Tāpēc, ka radīšana izskaidro, no kurienes ir nākusi matērija, bet evolūcija izklāsta, kā tā līdz mūsu dienām attīstījusies. Var pat zināmā mērā sacīt, ka evolūcijas teorija, ja tā ar visiem tās ierobežojumiem tiek pareizi saprasta, jau pieņem iepriekš un akceptē kā patiesību mācību par radīšanu, jo evolūcija runā par matēriju, kas ir attīstījusies un pārveidojusies daudzu laikmetu gaitā, bet tā nesniedz atbildi uz jautājumu, no kurienes šī matērija nākusi. Evolūcija šādu jautājumu pat neizvirza.

„Lielā sprādziena“ teorijas aizstāvji sacīs, ka viss ir radies no pirmatnējā hēlija masas, kas uzsprāga, bet pēc tam izplešoties saistīja brīvos elektronus, kā rezultātā mums ir radusies ķīmisko elementu periodiskā tabula. Un visi Visuma elementi izgāja caur desmitiem miljardu (vai, kā viņi tur rēķina) gadu ilgu periodu. Taču šāds skaidrojums nesniedz atbildi uz jautājumu, no kurienes bija radusies pirmatnējā hēlija masa.

Ir arī zinātnieki, kas uzskata, ka mūsu Universs varēja rasties, sprādzienā sadaloties kādam citam lielam veidojumam. Bet tas tikai vēl tālāk aizbīda atbildes meklējumus uz mūsu jautājumu par sākotnējās matērijas izcelsmi. Matērijai nav obligāti jāpastāv, bet tā pastāv. Tad kāpēc tā pastāv? Arī šī teorija atvēl vietu doktrīnai vai ticībai par radīšanu, tādējādi, tīri teorētiski abas teorijas nav nesavietojamas, bet savā ziņā pat papildina viena otru, ja vien jūs izprotat, cik tālu sniedzas to robežas. Evolūcija ir mācība par matērijas attīstību, bet radīšana runā par matērijas izcelsmi. Es ceru, ka vismaz tik daudz mums tagad ir skaidrs. Šī jautājuma pareiza izpratne, manuprāt, patiešām var atrisināt daudzas problēmas, kādas cilvēkiem mūsdienās rodas. Atklājot abu teoriju savietojamību, mēs arī vienlaikus pārlicināmies, ka Dievs ir absolūti vienīgais noteicējs pār radīšanu, un tāpēc, ja Dievs kaut ko rada, tas nekad nebūs Viņa nodomam pretējs, jo Viņš radīs tikai to, kas ir pilnībā Viņam pakļauts un pār ko Viņš valda. Dievs ir radības Kungs.

Un vēl mēs redzam, ka pabeidzis radīšanu, Dievs atzīst savu radību par labu. Viņš saka: „Lūk, tā ir labi.“ Ir cilvēki, kas domā, ka matērija ir slikta un vienīgi gars var būt labs. Viņu domu gājiens ir apmēram šāds: mana dvēsele ir laba, bet ķermenis pieder pie nepieciešamā ļaunuma, kas man dots par krustu, lai es to iznestu cauri savai

dzīvei, un tiklīdz es no tā varēšu atbrīvoties, būšu vienīgi pateicīgs. Nekā nebija! Tas nesaskan ar *Radīšanas grāmatas* 1. nodaļu; nesaskan arī ar jebkādam kristīgajām doktrīnām. Matērija tāpat kā gars un ķermenis tāpat kā dvēsele ir pozitīvas vērtības, kuras Dievs radīja labumam. Tie visi, galu galā, ir instrumenti, kurus Dievs lieto, lai mūs pestītu.

Ja arī mūsu ķermenis ir par iemeslu tam, ka grēkojam, Dievs mēdz pagriezt visu otrādi un liek, lai mūsu ķermenis, mūsu miesa kopā ar Kristus miesu kalpotu mūsu pestīšanai un atgrieztu mūs pie Viņa. Matērijas labums savā veidā ir kā stūrakmens visiem mūsu sakramentiem. Tieši tāpēc, ka mūsu Pestītājs ir arī mūsu Radītājs, Viņš var ņemt to, ko pats radījis, un izmantot, lai mūs atjaunotu un svētdarītu mūžīgajai dzīvei. Mums ir jāraugās uz apkārtējo pasauli un uz šīs pasaules struktūrām kā uz kaut ko labu.

Vatikāna II koncils aicināja lajus uzņemties rūpes par laicīgās vides svētdarīšanu. Politikas sfēra pati par sevi nav ļaunums. Arī ekonomika nav ļaunums. Tiesa gan, šajās jomās var tikt darīti ļauni darbi. Bet pašas šīs struktūras, šīs valdības jomas ir labas un derīgas. Tātad, mācība par radīšanu pauž nostādni, ka Dievs ir radības Kungs un radība, kuru Viņš ir izveidojis, ir laba, tai skaitā arī matērija, mūsu fiziskais ķermenis un miesa.

MĀCĪBA PAR CILVĒKU, KAS RADĪTS PĒC DIEVA ATTĒLA UN LĪDZĪBAS

Tas aizved mūs pie mācības par cilvēci. Jautājums ir par to, ko nozīmē būt cilvēkam, vīrietim un sievietei. Vispirms, no *Radīšanas grāmatas* 1. nodaļas 26. un 27. panta varam redzēt, ka tas nozīmē to, ka mēs esam radīti pēc *Dieva attēla*. Ko mums izsaka šis *imago Dei*? Daži cilvēki ir izteikuši domu, ka vārds „pēc Dieva attēla“ norāda uz cilvēku prāta racionalitāti, kas tiem piemīt atšķirībā no dzīvniekiem. Arī tā ir savā ziņā taisnība. Taču ebreju *Radīšanas grāmatas* stāstījumā vārdu savienojums „Dieva attēls“ nozīmē pat vairāk. Citur, piemēram, 5. nodaļas 3. pantā, mēs lasām: „Ādams dzīvoja simts trīsdesmit gadu un kļuva tēvs dēlam pēc viņa līdzības, pēc viņa attēla, un nosauca viņa vārdu: Šēts.“

Tā ir nākošā reize, kad Rakstos atkal tiek minēts vārdu savienojums *attēls un līdzība*. Un ko tas šeit nozīmē? Būt par tēvu dēlam. Tātad, ko gan vēl varētu nozīmēt tas, ka Dievs Radītājs izveidoja cilvēku pēc sava attēla un līdzības? Tas nozīmē, ka Radītājs jau ar pašu mūsu radīšanas aktu ir mūsu Tēvs. Dievs mūs radīja, lai varētu būt ar mums tēva un dēla attiecībās un lai mēs varētu būt Viņa bērni. Dieva žēlastība mums tiek dāvāta no mūsu pirmā eksistences brīža.

Lūk, šis ir jautājums, par kuru teologi mēdz bieži debatēt, taču es domāju, ka to var saprast arī pavisam vienkārši. Pēc dabas mēs būtu vienīgi radījumi un Dieva kalpi. Citiem vārdiem, ja mums netiktu dots nekas vairāk kā tikai mūsu cilvēciskā daba, mēs būtu Dieva kalpi un vergi – Viņam piederošs īpašums. Bet, kad Dievs mūs radīja, jau

no mūsu pirmā eksistences brīža Viņš dāvāja mums arī savu žēlastību, tā kā Elohimis, Dievs Radītājs, kļūst par Jahvi, derības Kungu un ģimenes Dievu, kurš mūs aicina savās mājās, savas ģimenes dzīvē.

Vēl ir dzirdēts, ka daži spriež: „Jā, bet *Radīšanas grāmatā* ir divi radīšanas apraksti: viens 1. nodaļā un vēl viens 2. nodaļā.“ Es sacītu: „Trāpīts desmitniekā! Tiešām ir.“ Bet tad vēl citi turpina domu: „Tādēļ, lūk, jums ir pretrunas.“ Nē, mums ir komplementaritāte. *Radīšanas grāmatas* 1. nodaļā mēs redzam Dievu, Elohimu jeb Radītāju, kurš pavēl rasties kosmosam un tad rada pats savu attēlu un līdzību. No kosmosa tiek izveidotas mājas, no radījumiem tiek izveidoti Dieva bērni. Tas arī nepārprotami ievēd 2. nodaļas alternatīvajā radības izpratnē, kas pilnībā orientēta uz derību, jo Dievs izveido no cilvēka laulātu pāri un tad Viņš saka: „Augļojieties un vairojieties!“ Cilvēkiem vienam otru uzlūkojot, tos piepilda sajūsma un mīlestības kvēle, un tālāk viss notiek.

Tas tikai vēlreiz pierāda, ka Bībele pati sev pretī nerunā. Ja rūpīgi šīs problēmas izpētīsiet, jums atklāsies tikai pārsteidzoša komplementaritāte un konsekvence, un vēl piedevām pārliecināsieties, ka mūsu Radītājs kļūst par mūsu Tēvu un ka radījumi tiek aicināti kļūt par Viņa bērniem un izdzīvot savu dzīvi derībā kā Dieva derības ģimenes locekļi un kopā ar Viņu.

Jā, tas tiešām ir ebreju stilā. Un amerikāņiem ir ļoti grūti izprast šādu domāšanas veidu. Tomēr es uzskatu, ka tas ir īpaši svarīgi. Varbūt jūs jautāsi, kur tas ir svarīgi? Patiesībā pat ļoti daudzās dzīves jomās. No vienas puses mums būtu jāspēj saskatīt, ka, ja jau pats Dievs radījis cilvēci pēc sava attēla un līdzības, tad līdz ar to arī cilvēka dzīvei kā tādai tika piešķirts zināms svētums. Cilvēka dzīves cēlumu un vērtīgumu nenosaka ekonomiskie rādītāji, produktivitāte, politiskie uzskati vai piederība kādai no partijām. Svēta cieņa cilvēka dzīvei piemīt pašai par sevi un no sevis. Kāpēc? Tāpēc, ka tā ir veidota pēc Dieva attēla! Visi cilvēki ir Dieva bērni. Tieši ar tādu mērķi viņi tika radīti. Un arī pēc krišanas mēs vēl joprojām tiekam uz to aicināti. Tieši tāpēc, lai mēs izaugtu par Dieva dēliem un meitām, Kristus dāvā mums arvien vairāk žēlastības.

Tātad, visām cilvēka dzīvības formām piemīt cieņa. Arī vēl nepiedzimusi dzīvība, kas atrodas mātes miesās, ir veidota pēc Dieva attēla. Ja jau Dievmāte tika bezvainīgi ieņemta, tas nozīmē, ka arī šajā stadijā mums ir darīšana ar personu, kurai ir kaut kādas attiecības ar Dievu. Kad Marija vēl nēsāja Jēzu zem sirds un gāja apmeklēt Elizabeti, Jānis Kristītājs, kuru savukārt gaidīja piedzimstam Elizabete, aiz prieka viņas miesās palecās. Tas vēlreiz apliecina, ka arī šajā attīstības posmā pastāv ne tikai cilvēciskā dzīvība, bet tiek gūta arī kaut kāda cilvēciskā pieredze, kuru ar zinātnes palīdzību izskaidrot nevar.

Cilvēka dzīvei ir neizmērojama vērtība, kas iedveš godbijību. Mūsu sabiedrībai savos mēģinājumos noteikt cilvēka dzīves vērtību vēl ir jāiemācās iet tālāk par ekonomiskās produktivitātes rādītājiem. Ir jādomā ne tikai par tiem, kas ieņemti, tiek iznēsāti vai nav dzimuši, bet arī par vecajiem ļaudīm. Arī invalīdi un intelektuāli mazattīstīti cilvēki ir veidoti pēc Dieva attēla, tādēļ viņu dzīvei piemīt patiesa un dievišķa cieņa.

Mums jāspēj saskatīt, ka īstenībā ikvienai personai piemīt cilvēciskā cieņa, arī tādai, kas ar kaut ko šaušalīgu būtu grēkojusi, jo arī tie, kas izdarījuši baisus noziegumus, ir cilvēki, un kā tādi viņi jārespektē. Šos cilvēkus vēl ir iespējams pestīt, lai arī ko viņi nebūtu izdarījuši.

Mēs arī redzam, ka zināma vērtība piemīt cilvēka darbam. Skatieties uz Dievu un vērojiet, ko Viņš dara! Vai Dievs kādam saka: „Redzi, tu esi grēkojis, tāpēc es sūtīšu tevi strādāt“? Nesaka vis. Darbs nav nekāds lāsts. Par lāstu varētu uzskatīt tikai ļoti grūtu un smagu darbu. Bet citādi darbs ir svētība un dievišķs aicinājums. Mums ir jāstrādā, sekojot Dieva paraugam, sešas dienas un septītajā jāatpūšas, jo, galu galā, mēs neesam vergi. Mēs neesam vienkārši radījumi, kas strādā Dievam. Esam aicināti arī dalīt ar Dievu septītās dienas atpūtu Viņa derības ģimenē. Un no mums tiek gaidīts, lai mēs izklājam savus darbus, ar paļāvību ticot, ka mūsu Tēvs papildinās to, kā tajos vēl pietrūkst. Tā taču pret saviem bērniem izturas visi vecāki, vai ne? Viņi apgādā savus bērnus ar visu, kas tiem vajadzīgs, ar visu, kā tiem trūkst.

Tādējādi mēs varam runāt par cilvēka dzīves svētumu, viņa personas cieņu, darba vērtību un pielūgsmi, kas ir visa centrā. Vajadzība pēc pielūgsmes ir ielikta cilvēka dabā. Jau dabas likumi mudina cilvēku nodoties pielūgsmei. Svētais Toms ir sacījis: „Arī bez atklāsmes mēs zinātu, ka mums regulāri jāpielūdz mūsu Radītājs un Tēvs.“ Pielūgsmē ir svarīgāka par visu. Un vēl man gribētos sacīt, ka viena no pamatpatiesībām par cilvēci, kas iezīmējas *Radīšanas grāmatas* pirmajās trīs nodaļās, ir tās brāliskums (protams, ja vien tā varētu teikt, tad arī māsiskums, jo es šeit nevēlējos uzsvērt kādu konkrētu dzimumu).

Mēs esam ģimene. Un tā nav kaut kāda savāda metafora, kas domāta, lai uzjundītu emocijas, bet gan bioloģiska un vēsturiska, gan arī teoloģiska patiesība. To var sacīt pavisam droši. Mēs esam Dieva ģimene, un tas nozīmē kaut ko vairāk nekā tikai to, ka bioloģiski un vēsturiski esam cēlušies no viena cilvēku pāra. Baznīca gan to māca un aicina mūs tam ticēt, bet galu galā tas tiek darīts vispirms tāpēc, lai mēs spētu ieticēt, ka šis pirmais cilvēku pāris tika radīts pēc Dieva attēla un laulības derībā.

MĀCĪBA PAR LAULĪBU: „AUGĻOJĒTIES UN VAIROJĒTIES!“

Viss iepriekš sacītais mums palīdz nonākt pie kādas atziņas, kuru es īpaši vēlētos uzsvērt. Starp kristīgajām mācībām, kuras izriet no *Radīšanas grāmatas* 1. nodaļas, ir atrodama vienkārši izcila mācība par laulību. Cik visā pasaulē ir reliģiju, kas no saviem sekotājiem pieprasītu stingri ievērot monogāmiju? Atsauksim atmiņā budismu, hinduismu, konfuciānismu, džainismu, islāmu, jūdaismu un citas reliģijas. Cik no pasaules reliģijām pieprasa saviem sekotājiem uzturēt laulībā stingri monogāmas attiecības? Tikai viena! Visā cilvēces vēsturē tikai viena. Un tā ir kristietība, nevis jūdaisms. Ābrāmam bija divas sievas, Jēkabam – divas, Izraēlim – divas. Vienīgi kristietība iestājas par sievietes cieņu un laulības svētumu, izdarot skaistu pavērsienu atpakaļ pie Dieva sākotnējās ieceres par laulību.

Dievs *Radīšanas grāmatas* 1. nodaļā saka: „Darīsim cilvēku pēc mūsu attēla un līdzības.“ Un kā Viņš to dara? „Darīsim cilvēku pēc mūsu attēla un līdzības; tas lai valda pār zivīm jūrā un pār lopiem, utt.“ Un stāstījuma turpinājumā lasām: „...vīrieti un sievieti Viņš radīja.“ Dievs viņus svētīja un tiem sacīja: „Augļojieties un vairojieties!“ Ko tas izsaka? Padomājiet, vai Dievs varētu domāt kaut ko šādā stilā: *Labi, dodieties uz priekšu un uzsāciet tās attiecības, kas jūs vieno, un tad paskatīsimies, kādas tur atvases būs iznākušas. Ja nu jūs viens otram patīkat un tos bērņus vēlēšities, tad mēs varam jūsu sastāvu arī kaut kā formālāk atzīt. Ko jūs labāk gribētu – laulību vai kādu citu ceremoniju vai līgumu?* Nē, Dievs nevēlas sacīt: „Izmēģiniet vispirms viens otru, un tad, ja mīlēšanās sokas, mēs varam to apstiprināt, noslēdzot jūsu laulību.“

Dieva vārdi ietver domu par laulības derību. Laulība nav cilvēka izgudrojums. Dievs iedibināja laulību tajā pašā brīdī, kad radīja cilvēku, vīrieti un sievieti. Un vai jums tas patīk vai ne, bet mūsu kultūra ieņemt diametrāli pretēju pozīciju, ja vien mēs spētu saskatīt, ka cilvēka dabā, neatkarīgi no tā, vai tas būtu vīrietis vai sieviete, jau no pašas radīšanas ir ielikta vajadzība pēc stingras monogāmijas ievērošanas, kuru nemaldīgi un skaidri izteiktā formulējumā sludināja un atjaunoja arī Kristus. Tieši tāpēc arī kristietība piedzīvo grūtus laikus visur, kur valda augstprātīgs nicinājums pret sievietēm, laulību un bērņiem.

Kad Mateja evaņģēlija 19. nodaļā farizeji kārdināja Jēzu, izjautājot par šķiršanos, Jēzus, atgriezās pie *Radīšanas grāmatas* 1. un 2. nodaļas, lai atkal un no jauna izceltu visu acu priekšā mācību par laulības nešķiramību. Viņš skaidri pasaka: „Ko Dievs savienojis, to cilvēkam nebūs šķirt.“ Jēzus nesaka tikai vienkārši: *Kauns jums par to, ka šķirat laulību!* Viņš grib sacīt: *Dievs ir tas, kas rada laulību. Un kas gan jūs, parasti cilvēki, esat, ka vēlaties to lauzt?* Mēs jau varam sacīt, ka mūsu laulība ir izirusi. Varam pat tīri psiholoģiski un emocionāli izjust, ka tā ir izirusi. Varam pieprasīt un saņemt no valsts oficiālu apstiprinājumu tam, ka mūsu laulība ir izšķirta, bet, ja laulība ir sakramentāla, tā tik un tā nav šķirama.

Tīri tehniski es tikko kā esmu pieļāvis muļķīgu kļūdu. Ja kāds vēlētos sīki un pamatīgi iepazīties ar Baznīcas likumiem, atklātos vēl dažas fascinējošas detaļas. Ja divi cilvēki, kas tiek salaulāti lielajā Misē, klātesot kādiem 10000 baznīcēniem, nosvin laulības, bet pēc tam vēl nolemj visu nakti velēt lūgšanām, viņi to var darīt. Pēc šādas nakts parasti iet gulēt. Tad, nākošajā naktī, lielākoties viss notiek (starp citu, palasiet *Tobija grāmatu*). Bet, ja nu tomēr vēl pēc trim vai četrām dienām pāris izlemj, ka Dievs ir aicinājis viņus dzīvot tādā laulībā, kādā dzīvoja svētais Jāzeps, vai arī dzīvot kopā, ievērojot celibātu (un tādi gadījumi Baznīcas vēsturē patiešām ir bijuši, kad pāris pēc tam tiek aicināts uz Dievam veltītu dzīvi), tad laulība gan tiek apstiprināta ar līgumu, kuru svin Baznīcā, bet par pastāvīgu un nešķiramu tā tiek uzskatīta tikai pēc tam, kad jau ir veikts dzimumakts. Tieši dzimumakts ir tas, kas dara laulību juridiski un visstingrākajā nozīmē nešķiramu.

Vai Katoļu Baznīca šķībi raudzītos uz seksu? Nekādā ziņā! Laulības derībā tieši dzimumakts visā pilnībā dara laulību par to, par ko tā bija radīta – par pastāvīgu

laulību visas dzīves garumā, nešķiramu un, es uzdrīkstos teikt, auglīgu un pēcnācējiem bagātu laulību. Mēs pat varētu sacīt: „Augļojieties tā, lai pārspētu sevis atražošanas normas.“ Dievs taču sacīja: „Augļojieties un vairojieties!“ Taču tas arī nenozīmē kā bez prāta laist pasaulē tik daudz bērnu, cik vien spējat, un vienkārši sacīt: *Gan jau Dievs parūpēsies par šiem 25 bērniem pat tad, ja man nav darba.* Nē. Protams, šāds domāšanas veids neizriet no Baznīcas mācības. Mēs paļaujamies uz Dievu, ka Viņš gādās par dzīvību, kuru pats rada, tomēr mums arī jāreķinās ar to, ka šī dzīvība tiek radīta tieši mūsos.

Runājot par dzimumaktu, mēs savā ziņā esam Dievam līdzradītāji. Šai derībai ir spēks dot dzīvību. Un šeit pavīd kaut kas tāds, ko mūsu kultūrai vajadzētu sadzirdēt vēlreiz, proti, ka laulāto mīlestība laulības derībā dāvā dzīvību nevis kaut kā nejauši vai gadījuma pēc, bet gan tas pieder pie pašas tās būtības. Tāds ir Dieva nodoms – lai divi kļūtu par vienu. Tātad laulībai ir vienojošs mērķis. Diviem ir jākļūst par vienu, un šai intīmajai vienībai ir jākļūst par avotu visa veida biedriskumam, draudzībai, vienotībai utt. Bet, kas notiek pēc tam, kad divi kļūst par vienu? Tad, galu galā, rodas trešais, ceturtais un piektais.

Dievs ir ģimene – bezgalības ģimene, kas sastāv no trīs personām. Un, kad Dievs rada cilvēku ģimeni pēc sava attēla un līdzības, tad kā cilvēki, šīs ierobežotās būtnes, iedomājas bezgalīgu ģimeni? Kļūstot par trim, četriem, pieciem, par miljonu, divdesmit vai trīsdesmit miljoniem – kā nu kurš. Mēs esam aicināti augļoties un vairoties, saglabājot sevī Dieva attēlu, tātad, vairoties nevis tikai bioloģiski, bet arī psiholoģiski un sociāli – pieaugot mūsu mīlestībai un kāpinot mūsu dziesmas skanējumu.

RADĪŠANAS GRĀMATAS 1. NODAĻA – RADĪŠANAS PLĀNS

Tas ir kaut kas tāds, par kā mācīšanu Baznīcai mūsdienas nākas dažādos veidos ciest, jo mums ir pedofobija, tas ir, bailes no bērniem, pat slimīgas bailes laist pasaulē bērnus. Es gan arī saprotu, kāpēc. Man pašam ir trīs bērni, un, ja mēs būtu gaidījuši, kamēr būsim gatavi un pietiekami nobrieduši to uzaudzinašanai, mums būtu jau vismaz 80 vai 90 gadu, pirms vēl būtu paguvuši tikt pie pirmā bērna! Bet Dievs ir apsolījis dāvāt žēlastību, kāda mums nepieciešama, un radīšanas doktrīna māca, ka mūsu ķermeņi ir labi un seksuālie instinkti var tikt izmantoti cildenu mērķu sasniegšanai. Laulības doktrīna savukārt māca, ka mēs esam radīti, lai pastāvētu nelaužamā derībā, un ka šo nelaužamo derību Dievs iedibinājis tāpēc, lai tā būtu auglīga, bet auglību nedrīkst kavēt – piemēram, pielietojot tādu pretdabisku metodi kā kontracepciju.

Pat tad, kad vēl biju protestants un negatīvi noskaņots pret katoļticību, pēc rūpīgākas dabas likumu un Dieva likumu izpētes man un arī manai sievai kļuva pilnīgi skaidrs, ka, pielietojot jau minēto kontracepcijas metodi, nav iespējams iekļauties Dieva plānā, kas laulāto mīlestību šajā derībā apvelta ar dzīvību dāvājošu spēku. Visi protestantu

teologi 400 gadu garumā šajā jautājumā bija vienprātis ar Katoļu Baznīcu. Tikai pēdējo 50 gadu laikā daži sāka savus uzskatus mainīt. Tad tiem pievienojās arī citi, un šobrīd pār mums gāžas jau vesela lavīna. Daudzi no tiem pašiem teologiem, kas iesāka ar kontracepciju, tagad jau sākuši iestāties par abortiem, homoseksuālām laulībām un vēl daudzām citām lietām, kādas kristieši nekad nebija domājuši atļaut.

Tādēļ mums ir pienākums no jauna atklāt atmirstošajai un izmisumā nonākušajai pasaulei dzīvību dāvājošo laulāto mīlestības spēku, pievērst viņu skatienu augstākām lietām un šīs likumsakarības izskaidrot. *Radīšanas grāmatas* 1. nodaļā mēs redzam visu Dieva plānu radīšanai. Ja Ādams un Ieva būtu bijuši Dievam pilnībā paklausīgi, šie pirmie cilvēki būtu atspoguļojuši Dieva attēlu. Līdz ar to viņi būtu bijuši uzticīgi dēli un meitas. Viens otram tie būtu bijuši mīlestības pilni laulātie draugi. Visbeidzot, viņi būtu radījuši arī bērnus, kas būtu palikuši uzticīgi. Arī mēs tad spētu atstarot Svētās Trīsvienības attēlu.

Taču diemžēl starpā iespraucās lepnība, savtīgums, bailes un vēl daudz kas cits. Mēs pat neesam paguvuši tikt līdz *Radīšanas grāmatas* 3. nodaļai, kad jau laika trūkuma dēļ šīs pārdomas jānoslēdz. Bet ļaujiet man vismaz vēl nobeiguma vietā izteikt kādu vēlējumu – centīsimies visi vairāk uzmanības savā dzīvē veltīt ģimenei, šai Dieva dāvanai, un aplūkot to derības gaismā – tādu, kādu Dievs to iecerējis. Bet pēc tam arī paraudzīsimies vēl nedaudz citā virzienā, uz Baznīcu, lai saprastu, ka arī tā ir Dieva ģimene, un savā ziņā pat mūžīga, pastāvīga un nepārejoša ģimene. Sapratīsim, ka arī šī draudze ir mūsu ģimene, un tēvs Dāvids patiesi ir tēvs, jo pārdabiskā līmenī un pārdabiskā veidā viņš paveic visu to pašu, ko es, kas esmu tēvs dabiskajā līmenī un visus tēva pienākumus pildu dabiskā veidā. Bet, kad mēs atkal sadzirdēsim mums izteikto Dieva aicinājumu izdzīvot šo Dieva līdzības attēlu savā dzīvē, varam no Viņa lūgt arī visa veida palīdzību un žēlastības, kādas mums šī nolūka īstenošanai nepieciešamas.

Kad mēs studējam teoloģiju, kad aplūkojam Svētos Rakstus, tad darām kaut ko tādu, kas nav domāts vienīgi speciālistiem un pētniekiem. To es vēl nobeigumā vēlētos īpaši uzsvērt, lai jūs iedrošinātu. Teoloģija nav kaut kāda specifiska zinātne, kas domāta tikai dažiem ezotērikiem, teorētiķiem un ziloņkaula torņa pētniekiem. Vārds „teoloģija“ nāk no salikteņa, kurš nozīmē „pazīt Dievu“. Un tā, lūk, arī ir teoloģija.

DIEVA ĢIMENE – KATOĻTICĪBAS PĒRLE

Kādreiz kardināls Racingers teica, ka teoloģija ir garīga zinātne. Un teoloģijas paraugstundu mums rāda Svēto Rakstu autori. Bībelē ir atrodamī visi līdzekļi, ar kuru palīdzību varam nonākt pie dziļākām attiecībām ar mūsu Tēvu, un, kā mēs šīs nedēļas gaitā redzēsim, Dieva ģimene ir visas katoļticības pērle. Tieši šajā domā par Dieva ģimeni mēs smeļamies izpratni, kādēļ Marija ir mūsu Māte, pāvests – mūsu Svētais tēvs, draudzes priesteris – sakramentu tēvs, Baznīcas svētie – mūsu vecākie brāļi un māsas un Euharistija – ģimenes Mielasts.

Tas viss veido daļu no Dieva programmas, kas tika realizēta, kad Viņš mūs radīja pēc sava attēla un līdzības un noslēdza derību. Sirsnīgs paldies jums par klātbūtni!

© Scott Hahn

Tulkots un publicēts ar atļauju.

Tulkoja Marta Jance